

๑๕๘

โชคลาภหมื่นล้านบันดาลรัก 天降横财一百亿

เล่ม

เจียงจื่อกู่ 江子归

เขียน

เหวินหรง

แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

สวี่รู่ยแสรังกระแอมกระไอก่อนเอื้อนเอ่ยอย่างเสนาหา

“ไอ้ โรเมโอ โรเมโอ ไยท่านจึงต้องเป็นโรเมโอ”

หัวใจของลั่วหานสั่นไหว หักห้ามใจไม่ให้ตอบทละครประโยคนั้นไม่ได้

“ข้าจะทำตามที่เจ้าลั่นวาจา เรียกข้าว่ายอดรัก...”

สวี่รู่ยอุทานด้วยความหลากหลายอีกหน “เดี๋ยวนะ นายอ่านหนังสือเข้าใจยากพวกนี้ด้วยเหรอ”

ลั่วหานเก็บความคิดฟุ้งซ่าน และตอบเสียงเบา “อืม ฉันไม่ได้เลือกอ่านตามความถนัดนะ”

น้ำเสียงนี้ติดจะกวนนิดหน่อย

สวี่รู่ยเกือบใช้ส้อมในมือแทงลูกดอกปาออกไปอยู่แล้วเชียว

- เจียงจื่อกู่

หนังสือคุณภาพ
โดยอริณกรกรุ๊ป

คำแนะนำนักพิมพ์

สวี่รู่ยที่ได้รับโอกาสให้ย้อนกลับมาล้มเหลวใจอีกครั้งได้ช่วยชีวิต
ลั่วหาน เพื่อนรักวัยเยาว์เอาไว้ได้ ขณะเดียวกันเงินของภารกิจก็เพิ่มขึ้น
ทบทวี ถ้าทำภารกิจไม่สำเร็จก็จะได้รับการลงโทษ

มาลุ้นกันว่าสวี่รู่ยจะเอาตัวรอดกันยังไง และจะช่วยใครไว้ได้อีก
หรือเปล่า ติดตามกันต่อไปในเล่ม

กดลองอ่าน

อรุณ

สวี่รู่ยชูสองนิ้วให้เขา และเริ่มกล่าวคำคม

“อย่ากลัวว่าชีวิตจะถึงจุดจบ แต่จงกลัวว่ามันจะไม่มีจุดเริ่มต้น
เมื่อก่อนฉันไม่เข้าใจความหมายของถ้อยความนี้ เวลานี้ฉันรู้แล้ว

นับจากวินาทีนี้ ฉันจะเริ่มต้นใช้ชีวิตอย่างแท้จริง

และจะทำทุกสิ่งที่ฉันต้องการ!

“ฉันรักพวกคุณ ยา ตา น้ำ ล้วหาน ยายหยาย่าสุดที่รัก เสียวซ่า...”

สวี่รู่ยเอ่ยชื่อยาวเป็นหางว่าว

ล้วหานกลับไต่ยืนเพียงชื่อของตัวเอง สายตาจับจ้องคนผ่านเลนส์กล้อง

แทบอยากกอดเธอไว้เดี๋ยวนี้

ความปรารถนาของเขาเป็นจริงแล้ว

45

สวี่รู่ยไม่ได้ อยู่ที่บ้านตระกูลจู้หนานนัก หลังจากนั้นเธอเดินทางไปหาโจวเจียอี

นอกจากความสัมพันธ์ที่มีต่อโจวเจียอีแล้ว สวี่รู่ยยังประทับใจคุณนายโจวอย่างลึกซึ้ง เพราะหล่อนเป็นผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์

ถึงไม่ได้มีชื่อเสียงโด่งดังมากนัก แต่สวี่รู่ยอยากใช้โอกาสนี้ศึกษาแวดวงภาพยนตร์เพิ่มเติมจากผู้อาวุโสอย่างคุณนายโจว

ทว่าคุณนายโจวงานรัดตัวเหลือเกิน สวี่รู่ยจึงไม่ได้พบคุณนายโจวระหว่างรับประทานอาหารมื้อนี้ กลับเป็นคนที่มีงานการต้องทำอย่างโจวเหว่ยเจียที่ต้องนั่งกินข้าวกลางวันเป็นเพื่อนเธอแทน พร้อมกับโจวเจียอี

แม้ไม่ได้พบกันนานหลายปี แต่มุกตลกชวนขบขันที่สวี่รู่ยปล่อยอย่างต่อเนื่องก็เรียกเสียงหัวเราะไม่ขาดสาย และช่วยกระชับความสัมพันธ์ให้แน่นแฟ้นขึ้นระหว่างกินอาหารเพียงหนึ่งมื้อ

ธุรกิจดั้งเดิมของตระกูลโจวเป็นบริษัทประมูล ไม่กี่ปีมานี้ลงทุนในธุรกิจโรงแรมและรีสอร์ททางฝั่งแผ่นดินใหญ่ เห็นว่าได้กำไรไม่เลวทีเดียว

สวี่รู่ยไม่ค่อยเชื่อมั่นต่ออนาคตการลงทุนในธุรกิจโรงแรมสักเท่าไร พอลองคำนวณเวลาดู ต่อจากนี้ก็ไม่กี่ปีนโยบายการปกครองจะเข้มงวดขึ้น ถึงตอนนั้นรายได้ของโรงแรมจะตกฮวบ ตามรายงานข่าวสามสี่ปีต่อจากนี้

จะมีโรงแรมที่ต้องปิดกิจการนับไม่ถ้วน

“ว้าว เซอร์รี่ เธอรู้เรื่องธุรกิจมากขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่”

โจวเจียอู่อัดตะลึงลานไม่ได้ หลังได้ยินเพื่อนสนิทพูดจาจะฉานมีหลักการ

ส่วรู่ยในความทรงจำของหล่อนยังคงเป็นส่วรู่ยที่โดดเรียนและเล่นเกมกับหล่อนอยู่เลย

แน่นอนว่าลำพังแค่ตัวส่วรู่ยย่อมวิเคราะห์ไม่ได้ แต่ช่วงนั้นมีข่าวเยอะมาก เธอแค่พูดตามความทรงจำไม่กี่ประโยคเท่านั้น

ทว่านี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีคนสงสัยเธอ ส่วรู่ยจึงอ้างตามที่เคยพูดครั้งก่อนอย่างสิ้นไหล “อ้อ เพราะมีมรดกให้ต้องจัดการ ฉันเลยจ้างอาจารย์เฉพาะทางด้านนี้มาสอนสองคน และเคยวิเคราะห์นโยบายนี้พอดี”

โจวเหว่ยเจียจึงงอเธอไม่ละสายตา “ฉันก็จะทำความเข้าใจเกี่ยวกับสถานการณ์ให้มากขึ้น ขอขอบคุณที่เธอช่วยเหลือ”

ส่วรู่ยเห็นเขามีท่าทางจริงจังมาก เนื่องจากกลัวว่าถ้าเขาถามต่อแล้วความจะแตกจึงเปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่นแทน

“จริงสิ ออสการ์ ฉันมีเรื่องอยากขอให้ช่วยหน่อย ฉันอยากขายจี้ชั้นหนึ่ง”

จี้ที่ส่วรู่ยพูดถึงจะเป็นอะไรได้นอกจากจี้หยกจักรพรรดิที่หลัวจื่อเย่ว์แพัพั่นชั้นนั้น

หากเก็บของชิ้นนี้ไว้ เธอคงไม่ได้ใส่ เอาไปเปลี่ยนเป็นเงินมาใช้จึงเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด เพราะปกติมีภารกิจเยอะจนล้น ทำให้บางทีก็มีช่วงเวลาที่เงินขาดมือเหมือนกัน

การขายของแพงขนาดนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย และยามนี้ส่วรู่ยยังเป็นเพียงผู้เยาว์จึงติดข้อจำกัดหลายอย่าง

โชคดีที่บริษัทประมูลเป็นของตระกูลโจวทำให้ดำเนินการง่ายกว่าเล็กน้อย

งานนี้โจวเหว่ยเจียรับปากทันควัน ทั้งยังพาส่วรู่ยไปเซ็นแบบฟอร์มและสัญญาที่บริษัทประมูล พอขายได้เขาจะโอนเงินเข้าบัญชีให้

สวี่รู่ยรู้ดีว่่าอ๋อญมณีมูลค่าเกือบล้านพรรค์นี้ไม่มีทางขายออกง่าย ๆ หากแต่บุญพาวาสนาส่ง จี้หยกจักรพรรดิขึ้นนี้ของเธอกลับถูกตาต้องใจคน โดยไม่ต้องทำอะไรเลย!

เจ้าหน้าที่ตรวจสอบอ๋อญมณีเพ่งประเมินราคา หนุ่มใหญ่ที่มาเซ็นสัญญา เหมือนกันคนหนึ่งก็คว่ำจี้ไปทาบกับนิ้วลักพัก “รูปร่างและความโปร่งใสเหมาะ แก่การนำไปทำแหวนหยกมาก”

หนุ่มใหญ่คนนี้อายุน่าจะราวห้าสิบปี เขาสวมแว่นตาสีชา แต่งกาย ภูมิฐาน และสวมรองเท้าหนังของซานโตนี่

แต่ชายตามอง โจวเหว่ยเจี๋ยก็จำคนคนนี้ได้โดยพลัน เขาหันหลัง สวี่รู่ยเบา ๆ ให้เดินเข้าไปหาพร้อมเอ่ยแนะนำเสียงกระซิบ “คนนี่คือ โอวหยางจิ้นผู้ผลิตภาพยนตร์รายใหญ่ เขารักการซื้ออ๋อญมณีให้แฟนสาว เป็นชีวิตจิตใจ เธอพูดดี ๆ กับเขาแค่นี้ก็คำ ไม่แน่ว่าอีกเดี๋ยวอาจขายออก ก็ได้”

ถ้าขายออกได้เร็วหน่อย สวี่รู่ยย่อมดีใจ เธอมองเขายิ้ม ๆ “จิ้น ก็ไม่เท่ากับว่าขบวนการประมูล ทำให้พี่ขาดรายได้หรอกหรอ”

โจวเหว่ยเจี๋ยขยับแว่นตา แล้วเอ่ยเจือหัวเราะ “จิ้นคราวหน้าพี่ไป เมือง C เธอเลี้ยงข้าวพี่ก็แล้วกัน”

สวี่รู่ยตกปากรับคำอย่างไม่ลังเล “ไม่มีปัญหาค่ะ!”

ความจริงสวี่รู่ยก็รู้จักโอวหยางจิ้นคนนี้ แน่แน่นอนว่าไม่ได้รู้จักแบบ โจวเหว่ยเจี๋ย แต่พบเห็นในตอนต้นของภาพยนตร์บางเรื่อง เขาเป็นหนึ่งใน ผู้ผลิตภาพยนตร์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังของฮ่องกง

สวี่รู่ยค้นพบว่าเขาชอบซื้ออ๋อญมณี ทว่าเธอรู้มาจากข่าวบนแท็บในยุคลหลัง ซึ่งระบุว่าเขาซื้อเครื่องประดับหลายล้านให้นักแสดงที่เป็นที่นิยมคนหนึ่ง เรื่องนี้จึงทะยานขึ้นสู่อันดับการค้นหายอดนิยม

คนที่ซื้ออ๋อญมณีจนรู้กันทั่วแบบนี้ สวี่รู่ยเดาว่าเขาน่าจะเจ้าชู้ไม่ต่าง จากตาลักเท่าไร

แต่เธอไม่คิดว่าโอวหยางจิ้นคนนี้จะรู้จักตาเธอด้วย

“บังเอิญจังเลยนะครับคุณลุง มาดูของประมูลอีกแล้วหรอครับ”

“ไอ้ ออสการ์ เธอก็อยู่ด้วยหรอ คุณนายโจวจะกลับจากไต้หวันเมื่อไหร่ล่ะ”

“ได้ยีนว่าสัปดาห์หน้าครับ คุณลุงถูกใจอะไรบ้างหรือยัง”

“เจ้าจิ้งจอกนี่ไม่เลวเลย” โอวหยางจิ้นหยิบจิ้งจอกขึ้นชมครู่หนึ่ง จากนั้นก็เลื่อนสายตาจากโจวเหว่ยเจี๋ยไปหยุดที่สวีรู่ย เสียงสูงขึ้นเล็กน้อย “เอ๊ะ ออสการ์ นี่แฟนเธอหรอ”

“คุณลุงเข้าใจผิดแล้วครับ คนนี้คือเซอร์รี หลานสาวของจู่หงเซิน จี๊ที่คุณลุงถูกใจชิ้นนี้เป็นของเซอร์รีครับ” โจวเหว่ยเจี๋ยพาสวีรู่ยมาทำความรู้จักกับโอวหยางจิ้น

สวีรู่ยคลี้อยมสดใสและจับมือกับเขาด้วยท่าทางสุภาพเรียบร้อย “สวัสดีค่ะ คุณลุง!”

โอวหยางจิ้นสังเกตเห็นสวีรู่ยตั้งแต่แรกแล้ว ด้วยเด็กสาวหน้าตาดี มักดึงดูดความสนใจของผู้คนเสมอ แต่คิดไม่ถึงว่าประวัติชีวิตของเด็กสาวจะน่าสนใจกว่า

เขาจะจับมือที่จับกับสวีรู่ยพลาญยิ้มกริ่ม “เธอเป็นหลานสาวของคุณจู่หรอ จิ้งจอกเราน่าจะเคยเจอกันมาก่อน”

สวีรู่ยตะลึงงัน นิ่งเอิญเกินไปหรือเปล่า

โอวหยางจิ้นยังพูดต่อโดยไม่สะดุด “ไม่น่าเชื่อใช่ไหม ไม่กี่ปีก่อนลุงเคยลากคุณจู่ไปลงทุนสร้างหนังเรื่องหนึ่ง ตอนนั้นเขาอยู่ที่เมือง S เวลานั้นคุณนายจู่ น่าจะเป็นคนเลี้ยงดูเธอสินะ ตอนนั้นเธอยังเด็กอยู่เลย ต้องจำไม่ได้แน่ๆ”

สวีรู่ยจำไม่ได้จริง ๆ ทุกครั้งที่ตาอยู่บ้านมักมีคนมากหน้าหลายตาแวะเวียนมาหาตลอด

ทว่านี่กลับเป็นโอกาสดี พอหยิบยกตาขึ้นเป็นหัวข้อสนทนา สวีรู่ยกับโอวหยางจิ้นจึงยิ่งคุยกันถูกคอ จากนั้นโจวเหว่ยเจี๋ยยกแก้วกาแฟมาให้พวกเขาดื่ม

สวีรู่ยพบเจอใครก็ทำตัวเป็นกันเองเสมอ และยังเป็นเด็กสาวหน้าตาสะสวย พูดเก่ง โอวหยางจิ้นคุยจ้อไม่รู้เนื้อรู้ตัว ทำให้สนิทสนมกันอย่าง

รวดเร็ว

“ลุงจำได้ว่าตอนนั้นคุณจู้ยังเอาการ์ตูนที่เธอวาดมาถามลุงว่าจะทำเป็นหนังสือไหม ลุงตกใจแทบแย่ แต่ถ้าคุณจู้จะลงทุน อย่าว่าแต่การ์ตูนเลย แค่ลายเส้นเฉยๆ ลุงก็หาคนมาถ่ายทำให้ได้ พวกหนังสือและซีดี พุดตามตรงก็เป็นเรื่องของเงินทองล้วนๆ ถ้ามีคนลงทุน หลังจากนั้นก็ง่ายแล้ว”

สวีรุษประหลาดใจมากเมื่อได้ฟังเรื่องนี้

ตอนเด็กๆ มีช่วงหนึ่งที่สวีรุษชื่นชอบการวาดรูป แต่ทำได้ไม่นานก็เลิกไป กลายเป็นเธอพาให้ลั่วหานเริ่มวาดรูปตามไปด้วย และเขาวาดรูปได้ดีกว่าเธอมาก

สิ่งที่วาดตอนนั้น ตากล้าเอาไปให้คนอื่นดู ซ้ายยังจะถ่ายทำเป็นภาพยนตร์ด้วย ให้ตายสิ

สวีรุษเกือเขิน “ตาต้องล้อเล่นแน่ๆ ค่ะ”

โอวหยางจิ้นสายหน้า “ลุงว่าไม่ล้อเล่นนะ แต่พอคุณนายจู้จากไป คุณจู้ก็ไม่ข้องเกี่ยวกับอุตสาหกรรมหนังสือและซีดีอีกเลย”

พุดถึงตรงนี้ ดูคล้ายเขาจะผิดหวังอยู่บ้าง และทำท่าเหมือนนึกอะไรได้ จึงถามด้วยความสนใจ “เมื่อก็ได้ยินหอสการบอกว่าเธอเปิดบริษัทภาพยนตร์และซีดีที่ฝั่งแผ่นดินใหญ่เธอ ถ้าเป็นเรื่องจริง คุณจู้อาจลงทุนกับธุรกิจนี้อีกครั้งก็ได้”

ช่วงเป็นการเข้าใจผิดที่ตึงเครียดเกินไป

สวีรุษขยิบตาให้หนึ่งครั้ง “ไม่ค่ะ เรื่องนี้ตายังไม่รู้ และยังอยู่ในช่วงเตรียมการ หนูยังไม่ค่อยเข้าใจอะไร ยังต้องเรียนรู้จากรุ่นพี่อย่างคุณลุงอีกมากค่ะ”

“นี่เป็นเรื่องที่ดีมาก ถ้าเธออยากเรียนรู้ก็ถามลุงได้เลย เธอออกตัวได้ง่ายต่อการเริ่มลงมือ”

โอวหยางจิ้นชอบเห็นคนอื่น ๆ ประสบความสำเร็จ จึงแนะนำคนในวงการให้สวีรุษรู้จักหลายคน “แต่ปกติลุงมักอยู่ที่ฮ่องกง ส่วนเธออยู่แผ่นดินใหญ่ ถ้าต้องการใครก็โทรหาพวกเขาได้เลย เรื่องใหญ่ๆ อาจไม่ไหว แต่น่าจะช่วยหนุนแรงไปได้เยอะ”

“ขอบคุณค่ะ คุณลุง!”

สวี่รู่ยรีบบันทึกไว้ จะต้องมียุทธวิธีในอนาคตอย่างแน่นอน ไม่ว่า
จะกับการพัฒนาบริษัทภาพยนตร์และโทรทัศน์หรือการผลาญเงิน

หลังดื่มกาแฟแก้วนี้หมด ทั้งคู่ก็แทบลืมเรื่องจี้หยกไปแล้ว

ถึงอย่างนั้นโอวหยางจิ้นก็เก็บจี้หยกไปอย่างอารมณ์ดีเหลือแสน

จี้คุณภาพไม่ต่ำ เหมาะกับหวนใจของเขา และยังเป็นของรักของ
หลานสาวตระกูลจู้ สุดท้ายเขาก็เซ็นเช็คเงินสดให้หนึ่งใบ

ไม่มีหรรษาหนึ่งล้าน แต่ได้มาเจ็ดแสนกว่าๆ

เนื่องจากสวี่รู่ยใจกว้างให้ราคาต่ำสุดเพื่อแสดงความนับถืออีกฝ่าย
โอวหยางจิ้นจึงยังมีความสุขสุดเปรียบ

“กลับห้องงงควรวหน้า หนูจะมาดื่มชา contigo คุณลุงอีกนะคะ”

ทั้งสองคนกอดลากันตรงประตูบริษัทประมูล

ด้วยเหตุนี้ หลังดื่มกาแฟไปหนึ่งแก้ว สวี่รู่ยก็ได้เช็คเงินสดจำนวน
เจ็ดแสนแปดหมื่นหวนมาอยู่ในมือ

เดิมเป็นลามลอลย เธอจึงพอใจมาก นอกจากนี้นี้ยังได้ใช้โอกาสนี้ทำความ
รู้จักกับผู้ผลิตภาพยนตร์ชื่อดัง และพูดคุยเรื่องบริษัทภาพยนตร์และโทรทัศน์
ของเธอที่เตรียมจัดตั้งขึ้นเร็ว ๆ นี้ ทำให้เก็บเกี่ยวอะไรก็ได้มากมาย

สวี่รู่ยตัดสินใจแล้วว่าหลังกลับไปจะจ้างครูมาสอนอย่างจริงจัง

ล่ำพั้งแค่ความสามารถในการ “ทำนาย” แบบงูๆ ปลาๆ นั้นไม่เพียงพอ
ต้องเรียนเรื่องการเงินขั้นพื้นฐานด้วยถึงจะถูก

ไม่งั้นถึงจะรู้จักคนที่มีความสามารถมากมายและมีคอนเนกชัน แต่
ไม่รู้วิธีนำไปใช้...แล้วต่อไปจะ “พอกเงิน” หนึ่งหมื่นล้านได้ด้วยวิธีไหนล่ะ

ระบบ 1212 “ขณะนี้คุณเปิดบังใจที่ปรารถนาจะ ‘พอกเงิน’ ไม่ได้แล้วนะ”

สวี่รู่ยให้ความกระจ่าง “ถ้าคุณคิดแบบนั้นจะไม่กลายเป็นน้ำใสไร้
ตัวปลา¹ เหนอ”

¹ หมายถึง น้ำใสสะอาดเกินไปจะไม่ปลาแหวกว่าย เหมือนกับคนที่เอาจริงเอาจัง
กับเรื่องต่างๆ มากเกินไปจะไม่มิตระสหาย

ระบบ 1212 “ฉันคุณต้องเป็นปลาฉลามแน่นอน”

สวี่ร็อก “...”

การที่เจ้าระบบมีอารมณ์ขันมากเกินไปก็ไม่ใช่เรื่องดี

ระบบ 1212 “ระบบมีข่าวดีจะบอก คุณเข้าร่วมการทดลองครบหนึ่งร้อยวันแล้ว”

สวี่ร็อกเกิดลางสังหรณ์ไม่ดีนัก “แล้วไง”

ระบบ 1212 “ลางสังหรณ์ของคุณพลาดแล้วละ นี่เป็นข่าวดีจริงๆ เงินทุนสำหรับภารกิจประจำวันของวันนี้จะเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งร้อยเท่า”

หนึ่งร้อยเท่านี้หรื

นั่นไม่ได้หมายความว่าเงินทุนสำหรับภารกิจประจำวันวันนี้เป็นสองล้าน
หกร้อย

สวี่ร็อกกลืนน้ำลาย “แล้วข่าวร้ายล่ะ”

ระบบ 1212 “สหายตัวน้อยเริ่มจะเข้าใจอะไรมากขึ้นแล้ว”

สวี่ร็อกอยากบีบคอระบบให้ตายซะมด แต่ในไม่ช้าก็อับจนหนทาง

ระบบ 1212 “ข่าวร้ายก็คือต้องใช้ให้หมดภายในหนึ่งร้อยนาทีก่อน และต้องไม่เกินหนึ่งร้อยเมตร”

หนึ่งร้อยนาทียังไม่เท่าไร แต่ไม่เกินหนึ่งร้อยเมตรบ้าบออะไรเนี่ย!

สวี่ร็อกมองสำรวจบริเวณรอบๆ อย่างละเอียด ขณะเดียวกันก็ถามว่า
“ถ้าใช้ไม่หมดแล้วจะเป็นยังไง”

ระบบ 1212 “นี่เป็นโบนัส จะใช้หมดหรือไม่หมดก็ไม่เป็นไร แต่ถ้าใช้หมด สองล้านนี้จะตกเป็นของคุณ ไม่เรียกคืนวัตถุ”

ไม่เรียกคืนวัตถุจึ้นหรือ

ถ้าจึ้นก็สามารถเก็บไว้ได้ และยังสามารถลงทุนเพิ่มมูลค่า หรือแจกตามใจชอบ ทำได้แม้กระทั่งขายทิ้ง

ระบบ 1212 “สหายตัวน้อยมีความคิดฉับไว สามารถเชื่อมโยงไปถึงเรื่องอื่นๆ ได้อย่างถูกต้องครบถ้วนตามนั้น”

โจวเหว่ยเจี๋ยกำลังออกจากบริษัทประมูลไปส่งสวี่รู่ยกลับ

เขาเปิดประตูรถ กลับพบว่าสวี่รู่ยืนหนึ่งไม่ยอมขยับ เธอมัดผมเป็นหางมาสูง ใส่แจ็กเก็ตทรงครอบสีแดง ช่วงขาใต้กางเกงยีนขาดๆ นั้นเรียวยาว ดูสบายๆ ไม่เป็นทางการ

เธอดมจามราวกับภาพวาด แต่พอยืนอยู่ริมถนนกลับดูชัดๆ

“เซอร์รี”

โจวเหว่ยเจี๋ยเดินเข้าไปหา ขณะจะตบขาของเธอเบาๆ สวี่รู่ก็หันกลับมา ดวงตากลมโตทอประกายสุกใสเบิกกว้าง

“ออสการ์ ฉันเข้าร่วมการประมูลของบริษัทพี่ได้ไหม”

เมื่อเธอมองเขาด้วยสายตาแววอนแบบนี้ โจวเหว่ยเจี๋ยไม่รู้จะปฏิเสธอย่างไร แต่เรื่องนี้เขาไม่มีอำนาจตัดสินใจ “ต้องขอโทษด้วยนะ เธอยังไม่บรรลุนิติภาวะ จึงเข้าร่วมการประมูลอย่างเป็นทางการไม่ได้ เว้นแต่จะทำธุรกรรมส่วนตัว”

สวี่รู่เดาไว้แล้วเหมือนกัน อย่างการที่เธอฝากจี้ให้โจวเหว่ยเจี๋ยช่วยขายก็เป็นลักษณะของการฝากขาย

เธอคลี่ยิ้มคล้ายไม่ใส่ใจ “ฉันขำมันเถอะค่ะ ฉันจะไปเดินเล่นแถวนี้สักหน่อย พี่ไปก่อนได้เลย ไม่ต้องห่วงฉัน”

โจวเหว่ยเจี๋ยลังเลอยู่บ้าง “เธอจะไม่กลับบ้านเหรอ วันนี้เป็นวันคริสต์มาส ที่นี้มีแต่นักท่องเที่ยวเลยวุ่นวายมาก คงไม่มีแท็กซี่ให้เธอเรียกกลับไปอ่าวรีพัลส์หรอก”

ที่แห่งนี้คือคอสเวย์เบย์ ด้านในมีห้างสรรพสินค้าและศูนย์การค้าขนาดใหญ่หลายแห่ง เป็นย่านศูนย์กลางธุรกิจและความบันเทิงของฮ่องกง เวลาปกติคนเยอะมาก และวันนี้เป็นวันคริสต์มาส นักท่องเที่ยวที่มาจากแผ่นดินใหญ่ ได้หวน และมาเก๊าจึงยังมีจำนวนมากกว่าเดิม

สวี่รู่ยหัวเราะนิดๆ ราวกับไม่ใส่ใจ “ไม่เป็นไรค่ะ เต็มวันไหนโทร.ให้คนขับรถมารับ”

โจวเหว่ยเจี๋ยพยักหน้าแล้วปิดประตูรถ “ได้ ฉันก็จะไปเดินเล่นเป็นเพื่อนเธอสักพัก รอให้บอดีการ์ดกับผู้ชายของเธอมาถึงแล้วพี่ค่อยไป”

กลับเป็นส่วร่วยที่รู้สึกรงใจ เธอขี้ม่อย “วันนี้ชอบคุณพี่มกๆ นะคะ จันทำให้พี่เสียเวลามมกแล้ว พี่กลับไปทงงานที่บริษัทเถอะ ถึงเป็น ลูกชยเจ้ของบริษัถ วันนี้ต้องกลับไปรยงนไม่ใช่หรอ”

“ไม่เป็นไร วันนี้เป็นวันหยุดนักชัตุฤทษ์ อีกรยง วันนี้ได้รับของชวัญ วันคริสต์มาสจกเธอ พี่ยงไม่ได้ให้ของชวัญคืนเลย”

โจวเหว่ยเจี้ยขี้ม่อ เวลาเขยี้ม่อแล้วเหมือนน้องสาวไม่มีผิด แถมยังมี ลักขี้ม่อสองช้ง ถึงจะสวมเสื้อเช้ตทงกชยวาก็ไม่ได้ทำให้ดูแ่เลยลักนิต ส่วร่วยเห็นเขาไม่ยง จะเร่งให้กลับก็คงไม่คืนัก เขาคงเป็นท่วงควม ปลอดภัยของเธอรจิงๆ ถึงอย่งไรตอนอยู่บนเครื่องบินเธอก็เจกล้ำบ้ำบิน เสียเหลือเกิน

มีโจวเหว่ยเจี้ยอยู่ด้วยก็ดีเหมือนกัน เธอจะได้สอบถามข้อมูลที่เป็น ประโยชน์ลักหน่อย “แถวนี่มีของโบราณหรือเครื่องประดับชยบ้งไหมคะ”

โจวเหว่ยเจี้ยคว่ำกฤษฎแระถมถือไว้ ท่ำท่งจะหันหลังกลับ “มีสิ เตี้ยว พี่ฟ่าไป”

ส่วร่วยเห็นเขาถือกฤษฎแระถกก็เริ่มไม่แนใจ เธอขี้ “จันหมยถึงมีร้น แถวๆ นี้ที่ไกลไม่เกินหนึ่งร้อยเมตรไหมคะ”

โจวเหว่ยเจี้ยเล็กคิ้ว “ไม่เกินหนึ่งร้อยเมตรจันรี เธอจะช้เกยจเกินไป แล้วหรือเปล่าเซอร์รี แตกก็มีอยู่จิงๆ นั้นแหละ เธอเคยไปงนแสดงสินค้ำ อัญมณิและเครื่องประดับไหม เพิ่งจัดงนเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านม ท้องจัดแสดง อยู่ฝั่งตรงช้งนี้เอง นัจจะไม่ก็สิบเมตร”

ทันทีที่ส่วร่วยได้ยินค้ว “งนแสดงสินค้ำ” ภพวตฤสึทงเรื่องรอง จำนวนมกก็ผุดขึ้นตรงหน้า เธอมีชีวิตชีวาทันใด

เธอตั้งมือโจวเหว่ยเจี้ย “ไปกันเลยคะ!”

ท้องจัดแสดงของงนแสดงสินค้ำอัญมณิและเครื่องประดับอยู่ไม่ไกลก็จิงร แต่วรูปแบบของงนแสดงสินค้ำกลับต่งจกที่ส่วร่วยคิดไว้มก

ถึงงนแสดงสินค้ำอัญมณิและเครื่องประดับของฮองกงจะมีผู้จ่ำหมย อัญมณิจกประเทศต่งๆ ช่วร่วม แต่เปิดให้บริกรบุคคลในแวดวงนี้เท่านั้น

อย่างโจวเหว่ยเจี๋ยที่มีฐานะเป็นลูกชายเจ้าของบริษัทประมูลรายใหญ่ย่อมถือว่าเป็นบุคคลในแวดวง จึงมีเส้นสายสามารถพาเธอเข้าไปด้านในได้

แต่ถึงอย่างนั้น ห้องจัดแสดงแห่งนี้ก็ต่างจากห้องจัดแสดงที่สวี่รู่ยคิดไว้อย่างสิ้นเชิง

เธอนึกว่าจะอยู่บนตึกสูง มีอัญมณีงดงามประณีตหุหรวจำนวนนับไม่ถ้วนวางเรียงรายในตู้โชว์ และมีป้ายราคาที่มีเลขศูนย์มากมายจนนับไม่ไหว ทว่าความเป็นจริงคือแทนที่จะบอกว่าที่แห่งนี้เป็นศูนย์แสดงนิทรรศการ สู้บอกว่าเป็นตลาดซื้อขายเครื่องประดับยังดีเสียกว่า

ไมลี หรือจะบอกว่าเป็นศูนย์กระจายสินค้าก็ได้

ตรงทางเข้าเป็นตู้คอนเทนเนอร์เรียบ ๆ กับตู้โชว์สินค้าที่วางเครื่องประดับเรียงซ้อนกันเป็นแถว ที่อยู่ใกล้ที่สุดก็คือโซนไข่มุก และไข่มุกเหล่านั้นก็ไม่ใช่เม็ดสองเม็ด แต่เป็นไข่มุกน้ำจืดร้อยกันเป็นพวง เม็ดยังใหญ่ ดูเหมือนลูกกวาดที่วางไว้ส่ง ๆ ในตู้คอนเทนเนอร์เพื่อให้ผู้คนเลือกซื้อ

อาจเพราะเห็นความตื่นตะลึงในดวงตาของสวี่รู่ย โจวเหว่ยเจี๋ยจึงสาธยาย “งานแสดงสินค้าอัญมณีและเครื่องประดับเป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลและให้สิ่งซื้อ ตรงนี้เป็นสินค้าสำเร็จรูป ถ้าเธอต้องการจะซื้อ เราไปที่แกรนด์ฮอลล์เถอะ ที่นั้นมีสินค้าสำเร็จรูปมีระดับ ซึ่งได้รับการออกแบบอย่างดี สินค้าส่วนมากที่เห็นในบริษัทประมูลโดยทั่วไปแล้วจะมีขายที่แกรนด์ฮอลล์ทั้งหมด”

ระบบ 1212 [เก้าสิบนาที่สุดท้าย]

วงเงินของภารกิจตั้งสองล้านเซียนนะ สวี่รู่ยต้องไปดู “สินค้าสำเร็จรูปมีระดับ” แน่อน

วาดฝันไว้สวยหรู ความจริงคือยากลำบากเหลือเกิน

สวี่รู่ยเพิ่งเดินไปถึงตู้โชว์ตู้ที่สาม ระหว่างที่ตื่นตาตื่นใจกับอัญมณีแพรวพราวละลานตาอยู่นั้น เจ้าระบบก็แจ้งเตือนแสบแก้วหู “แจ้งเตือนหนึ่งร้อยเมตร! แจ้งเตือนหนึ่งร้อยเมตร! แจ้งเตือนหนึ่งร้อยเมตร!”

สวี่รู่ยสะกดกลืนอารมณ์โมโห และชักเท้าที่ขยับไปด้านหน้ากลับอย่างไม่พอใจ

จู่ๆ เจ็วเจ็วเจ็วที่เดินนำหน้าก็พบว่าสวี่รู่ไม่ได้ตามมา พอหันกลับไป
จึงเห็นว่าสวี่รู่หยุดยืนอยู่ข้างตู้โชว์ก่อนหน้า และมองเขาสิหน้ากัลลักรู้

เจ็วเจ็วเจ็ววิ่งปรี๊ดกลับไปหา “ขอโทษที พี่ไม่ทันสังเกตว่าเธอไม่ได้
เดินตามมา ถูกใจขึ้นไหนเธอ เต็มพี่ช่วยต่อรองราคาให้”

สวี่รู่รู้สึกที่นั่งหน้อย “ยังต่อรองราคาได้อีกหรือคะ”

เจ็วเจ็วเจ็วมองเธอด้วยแววตาครุ่นคิด “ได้สิ ดูท่าเธอคงไม่เคย
ต่อรองเวลาซื้อของเลยสินะ”

ทำไมสวี่รู่จะไม่เคยต่อรองราคา ช่วงที่เธอขาดเงิน เวลาเข้าเฝ้า
จะต้องต่อรองราคากับเจ้าของร้านทุกครั้ง

ทว่าตั้งแต่กลับมามีชีวิตใหม่และมีระบบ เธอก็ไม่กล้าต่อรองราคา
อีกเลย ถึงกับหวังว่าร้านค้าจะเพิ่มราคาให้แพงขึ้นอีก แพงอีก แพงยิ่งกว่านี้
ขอบคุณค่ะ!

แต่คราวนี้กลับต่างออกไป สวี่รู่มีเวลาเหลือเฟือ

นี่ยังถือว่าเป็นโบนัส หากซื้อจนหมดเกลี้ยงก็ได้มาเป็นของตัวเอง
ไม่ว่าจะลงทุนหรือเอาไปให้คนอื่นอย่างไรก็ตาม ดังนั้นจึงต้องใช้เงินที่มีอยู่
อย่างจำกัดซื้อให้มากกว่าเดิมสักสองสามชิ้น

ไม่มีเด็กสาวคนไหนไม่ชอบอัญมณี

สิ่งที่น่าเสียดายเพียงอย่างเดียวก็คือมีตู้โชว์ให้สวี่รู่เลือกเพียงสามตู้
ตู้โชว์ตู้ที่สามเป็นพาราอิม² ซึ่งถูกขนานนามว่าเป็นราชาแห่งทัวร์มาลีน
สิ่งที่วางเรียงอยู่ในตู้คือสร้อยเพชรกับแหวนพาราอิมทัวร์มาลีน ทุกชิ้น
เปล่งประกายเป็นสีฟ้าอมเขียวสว่าง มีเอกลักษณ์ไม่ซ้ำใคร เป็นชนิดที่ล้ำค่า
และหายากยิ่งในบรรดาตระกูลทัวร์มาลีน ปกติแล้วแทบไม่ปรากฏให้เห็นเลย

สวี่รู่ก็สว่ย แถมยังอสังการมากด้วย

สวี่รู่ลองสวมแหวนพาราอิมทัวร์มาลีนล้อมเพชรวงนั้น ขนาดของ
แหวนใหญ่ราวนิ้วหัวแม่มือ ข้างดงามเหลือเกิน

² พาราอิมทัวร์มาลีน เป็นทัวร์มาลีนสีฟ้าอมเขียวหรือเขียวอมฟ้าซึ่งเกิดจากธาตุโพแทสเซียมและแมงกานีส

เธอชอบสีนี้มาก ทั้งสีและความแวววาวโดดเด่นไม่เหมือนใคร ชวนให้เพื่อฝัน มีเสน่ห์ น่าหลงใหล

โจวเหว่ยเจี๋ยยิ้มเอ่ยเมื่อเห็นเธอชอบจนวางไม่ลง “คุ้มค่าให้เก็บสะสม พาราอิบาทัวร์มาลีนไม่ได้ซุดกันง่าย ๆ ก้อนพลีมีขนาดไม่ใหญ่ ปกติแล้วราคาสูงลิ่ว ราคาขายปลีกของที่นี้อยู่ที่กระรัตละสองหมื่นเหรียญสหรัฐ เห็นได้ในงานจัดแสดง ไม่ค่อยเห็นตามท้องตลาด”

ตู้โชว์ตู้ที่สองเป็นเครื่องประดับโบราณ สี่ร้อยถูกใจนาฬิกาโบราณปี 1950 ของแวนคลีฟแอนด์อาร์เพลส์รุ่นหนึ่ง

ทุกคนต่างรู้ว่าแวนคลีฟแอนด์อาร์เพลส์เป็นบริษัทผลิตเครื่องประดับหว่านาฬิกาข้อมือของพวกเขาที่มีชื่อเสียงไม่แพ้กัน และอยู่ในระดับเดียวกับปาเต็ก พิลิปป์ เหนือกว่าคาร์เทียร์ ทิฟฟานีแอนด์โก และบุลแกรี

ด้านในตู้โชว์มีเพียงนาฬิกาโบราณทรงกำไลข้อมือสีทองเรือนหนึ่ง ผลิตโดยกลีตหิมะและฝิงเพชรตรงส่วนที่ถูกฉลุ แตกต่างจากเครื่องประดับสมัยใหม่ชิ้นอื่นๆ รูปแบบของมันไม่โดดเด่น หากแต่เรียบหรูดูแพง

ฝาครอบตัวนาฬิกาเป็นทรงกลมและประดับเพชร เวลาเปิดออกจะเห็นหน้าปัดนาฬิกาสีขาวอมเทาหน้อย ๆ ซึ่งผลิตด้วยมือ แม้ไม่เรียบร้อยเท่าเครื่องจักรเหมือนของสมัยนี้ แต่แฝงไว้ด้วยความรู้สึกลึกซึ้ง ไม่ไร้ซึ่งความมีชีวิตชีวาอย่างเครื่องจักรกล

“ดูคล้ายเธอจะชอบนาฬิกาโบราณมากนะ”

โจวเหว่ยเจี๋ยมองนาฬิกาโบราณที่ข้อมือของสี่ร้อย แล้วมองแวนคลีฟแอนด์อาร์เพลส์ที่เธอสวมไว้ที่ข้อมือขวาหลายต่อหลายครั้ง

สี่ร้อยลูบไล่นาฬิกาเรือนนี้ครู่หนึ่ง “ดูเหมือนยายของฉันจะมีรุ่นนี้ละ”

หว่านาฬิกาเรือนนั้นถูกตายידไปแล้ว ทรัพย์สินสมบัติที่ยายทิ้งไว้หน้อยนิดมากเมื่อเทียบกับสมบัติของตา แต่ตายังจ้องจะเอาสิ่งของมากมายของยายไป ของบางอย่างมีมูลค่า บางอย่างก็ไม่มีมูลค่า เช่น อัลบั้มรูป จดหมาย นอกจากนี้ยังมีพวกหีบใส่ของด้วย

ตาไม่อนุญาตให้คนเอาออกจากบ้านตระกูลจู้ที่เมือง S แต่ต่อมากลับขายคฤหาสน์เก่าหลังนั้น ช่างเข้าใจยากเสียจริง

ตู้โชว์ตู้ที่สองเป็นเครื่องประดับจากอิตาลี ดูเผินๆรูปแบบเป็นแบบพิมพ์นิยม แต่ทักษะงานฝีมือดีเลิศ ทุกชิ้นเป็นเครื่องประดับอัญมณีหลากหลายสี

สวี่รู่ยติดเข็มกลัดมุกประดับเพชรแล้วลองส่องกระจก แน่ใจว่าต้องถอดเข็มกลัดออกก่อน เพราะเธอแต่งกายลาลองเกินไป โชคดีที่เสื้อหนาวเป็นสีดำ พอกลัดเข็มกลัดรุ่นนี้แล้วจึงทำให้ดูต่างไปจากเดิม

ถึงเข็มกลัดจะไม่เลวเท่าไร แต่สุดท้ายแล้วสวี่รู่ยกลับเลือกกระดุมข้อมือเพชรคู่หนึ่ง

กระดุมข้อมือทำจากวัสดุทองคำขาว การออกแบบลวดลายให้ความรู้สึกล้ำไหล เป็นเครื่องบินจิ๋ว กระดุมข้อมือแต่ละอันฝังเพชรสิบสองเม็ด แสดงถึงความเรียบหรู อีกทั้งยังน่าสนใจและน่ารัก

โจวเหว่ยเจี๋ยค่อนข้างประหลาดใจ “จะเอาไปให้ตาของเธอ หรือคุณลุงจู่ล่ะ”

“ไม่ใช่ทั้งคู่ค่ะ ฉันจะเอาไปให้เจ้าเด็กคนหนึ่ง”

สวี่รู่ยชื่นชมเครื่องบินจิ๋วในมือแล้วอดยิ้มไม่ได้

เธอคิดเสมอว่านาฬิกาไอน์สไตน์ที่หิ้วหันท่อนหน้านี้มันง่ายเกินไป แม้แพงกว่ากระดุมข้อมือคู่นี้มาก แต่กลับไม่ได้ให้ด้วยความใส่ใจ

สวี่รู่ยตัดสินใจว่าจะฉวยโอกาสให้ของขวัญชุดเซย์ในช่วงเทศกาลคริสต์มาสครั้งนี้

โจวเหว่ยเจี๋ยเห็นรอยยิ้มของเธอแปลกไปจากปกติเลยอดถามไม่ได้ “คงไม่ใช่แฟนมัง”

สวี่รู่ยหัวเราะเสียงดัง “จะใช่ได้ยังไงล่ะคะ ฉันยังเด็กอยู่นะ ยังเล่นสนุกไม่หนักใจเลย”

ครั้งนี้ได้โจวเหว่ยเจี๋ยช่วยพิจารณาสิ่งของ ทำให้สวี่รู่ยใช้เงินสองล้านได้อย่างคุ้มค่า นอกจากกระดุมข้อมือหนึ่งคู่กับนาฬิกาโบราณของแวนคลีฟ แอนด์อาร์เพลส เธอยังซื้อเครื่องประดับพาราอิมมาร์ทูมาลีนครบชุดและแรดดิบของอัญมณีหลากหลายชิ้น

ระบบ 1212 “ขอแสดงความยินดีกับโฮสต์ที่ทำการกิจไบนัสสำเร็จ

อ้อ สุขสันต์วันคริสต์มาสนะ”

สวี่รู่ยรำเริงสุดขีด “ขอบใจนะเจ้าคู่ลิปสียง”

นี่เป็นหนึ่งในกรรซบปงที่เธอสบยใจที่สุด

ควมรู่สึกที่สวี่รู่ยตั้งใจเลือกสนค้คร้งนี้ไม่ต้งจากตอนงนเล้งยที่
บ้นพ้กบญเขอวู้ชีเลยล็กนด

รอให้เธอหเงินของต้งเองได้มกกว่นี้อีกล็กนอย ก็ไม่ต้องเกรงกล้ว
ในกรรทำกรรจกอีกต่อไป แถมย้งซบปงอย่งสบยใจได้ตลตเวลา

หล้งออกจกกรรนสแสดงสนค้อัญมณีและครื่องประตบ กว่คนซบรทจะพ
สวี่รู่ยกลบถ้งบ้นจู้ก็ใกล้เวลออรเย็นล้วย

สวี่รู่ยเดนเข้าไปในบ้นหล้งใหญ่ เห็นน้สเ้ไก้ค้ยกับผู้ช้วยของหล่อน
ท้งสองมีส้นน้ไม่สู้ต้งน้

เอมี ผู้ช้วยของน้สเ้ไก้เป็นคนมีควมสมรถนดทอตัวจ้บยกร
รูปร้งอรชรอ้อนแอ้น มีเหวพรบ ทนทที่เห็นว่สวี่รู่ยกลบมอแล้ว เธอ
ก็ทกทอย่งสนทสนม “เซอร์รี ไม่ได้เจอกันนอเลยนะคะ! ชื้ออะไรม
เยอะเยะเชียว”

“ใช่คะ พี่เอมีย้งสวยเหมือนเดิมเลยนะคะ!”

สวี่รู่ยคล้ย้มล้วยขอให้เจียนล้วยล้วยช้วยเธอเออของไปไว้ที่ห้อง

ค้งชูเลี่ยนกวักมือเรียก “เซอร์รี น้มีเร่องอยกถามเธอหน้อย”

สวี่รู่ยเดนไปนั่งฝ้งตรงข้ม “น้มีเร่องอะไรเธอคะ”

ค้งชูเลี่ยนขมวดคิ้ว และถามเลียงขริม “เธอไปททำให้ไครทง
แผ่นดินใหญ่ไม่พอใจหรือเปล่”

สวี่รู่ยไม่คดว่หล่อนจะถามเร่องนี้ ทว่ก็ไม่หลกใจเท่อไร “เร่อง
รูปภพน้น ใช้เวลาเบบเตียวกได้เร่องล้วยเธอคะ”

เอมีมองสวี่รู่ยพลงอธบย “เหล่งที่มอของรูปลบรูปออกหมดล้วย
เวลานี้แ้งตอรวจให้จ้ดกร คนคนน้นสรภพว่มีคนทงแผ่นดินใหญ่จ้งให้
ถ่ยรูป มีคนบงกรเขา”

46

สวีย์ดาได้นานแล้วว่าเป้าหมายของการโจมตีเป็นเธอ แต่ยังไม่มีความคิดหาใครลงมือ

ตอนนี้ได้ฟังและลองตรองดูอีกครั้ง อันที่จริงก็ชัดเจนแล้วว่าเป็นใคร เธอไม่ได้ทำให้ใครมากมายจนเคืองสักหน่อย

หนึ่งคือตระกูลเจิ้ง ส่วนอีกหนึ่งน่าจะเป็นจ้าวอีอี คู่ริของท้าวชิว

เรื่องของตระกูลเจิ้งจบไปแล้ว ครอบครัวของพวกเขาคงไม่เปลี่ยนแปลงด้วยการให้คนตามมาถึงห้องงงเพื่อถ่ายรูปแต่ไม่กี่รูป เห็นได้ชัดว่าต้องการจะแฉรูปให้คนอื่นรู้ เรื่องรูปถ่ายไม่ได้ให้ประโยชน์อะไรกับตระกูลเจิ้งเลยสักกระพิก

มีเพียงในสังคมที่จ้าวอีอีอยู่เท่านั้นจึงจะเข้าใจว่ารูปถ่ายประเภทนั้นเอาไปใช้ประโยชน์อะไรได้บ้าง

ดูคล้ายว่าจ้าวอีอีจะรู้แล้วว่าใครเป็นประชาลัมพันธ์ให้ท้าวชิว

แต่สวีย์คิดไม่ถึงว่าจ้าวอีอีจะมั่งง่ายและหัวรุนแรงยิ่งกว่าเธอซะอีก

คงจะเสียใจเห็นสวีย์ครุ่นคิดอย่างหนักพักหนึ่งจนคิ้วขมวดกันจึงถาม “เธอคิดออกแล้วใช่ไหมว่าใคร”

สวีย์พยักหน้า แล้วเล่าเหตุการณ์ก่อนหน้านี้คร่าวๆ โดยไม่ปิดบังว่าจ้าวอีอีใส่ร้ายป้ายสีเธออย่างไร และเธอตอบโต้อีกฝ่ายผ่านทางบริษัท

ประสาธัมพันธ์ด้วยวิธีไหน

คงสูญเสียจนพึงจบพลันขมวดคิ้ว “ทำไมถึงไม่บอกเรื่องแบบนี้กับคนในครอบครัวล่ะ จะบุ่มบ่ามตอบโต้เขาทำไม”

เอมิกล่าวเสียงติดจะดูแคลนอยู่บ้าง “ยายดาราเด็กนั้นรังแกคุณเพราะเห็นว่าไม่มีคนหนุนหลัง หล่อนถึงได้กล้าลงมือตามอำเภอใจ”

คงสูญเสียมองหน้าสรวีรุ่ม พลันรู้สึกตัวว่าหล่อนใช้น้ำเสียงเข้มงวดไปหน่อย จึงถอนหายใจ “นำไม่เข้าใจจริงๆ ตากับหลานจะทะเลาะกันข้ามวันข้ามคืนได้ทีไหน ทำไมนำเล็กของเธอต้องปิดบังตาเรื่องที่เธอกลับไปอยู่เมือง C ด้วย เท่าที่นำเห็น ถ้าเธอบอกเรื่องนี้กับตา หรือถ้าเธอพักอยู่กับเขาก็คงไม่มีเรื่องเลวร้ายแบบนี้เกิดขึ้น”

ตากับหลานไม่ทะเลาะกันข้ามวันข้ามคืนอะไร

เวลาสรวีรุ่มทะเลาะกับตา วันถัดมาตาจะสั่งพี่เลี้ยงไม่ให้เอาข้าวมาให้เธอกิน เว้นแต่สรวีรุ่มจะขอโทษและบอกว่าตัวเองทำผิดตรงไหน และจะไม่ทำแบบนี้อีก

สรวีรุ่มไม่มีทางขอโทษ หากไม่ให้เธอกิน เธอก็ไม่กิน อดข้าวมือเดียวไม่ทำให้หิวตาย

เธอยังกินขนมได้ แอบขโมยบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปได้ และยังแอบเข้าห้องครัวได้ ดีกว่าอาหารบนโต๊ะเป็นไหนๆ

นอกจากนี้ เรื่องที่สรวีรุ่มไปเมือง C ยังเกี่ยวข้องกับเรื่องที่เธอกลับไปอยู่กับบิดา ซึ่งทิ่มแทงจุดอ่อนของตา ทุกครั้งที่เอ่ยถึงเรื่องแม่ตัดสายสัมพันธ์กับครอบครัว ตาจะโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ ด่าทอนนิสัยและความประพฤติของพ่อและบรรพบุรุษสืบแปดชั่วโคตรแบบสาดเสียเทเสีย

หากกล่าวว่ากาที่สรวีรุ่มอยู่กับนายชายที่ฮ่องกงโดยไม่เห็นตาอยู่ในสายตา เป็นการขีดเส้นแบ่งแยก อย่างนั้นกาที่สรวีรุ่มไปหาพ่อที่เมือง C แล้วพักอาศัยที่นั่นก็เป็นการแยกตัวจากตาอย่างชัดเจน

ถ้านายชายพูดออกไปจริงๆ แค่ถูกด่าเปิงชุดใหญ่ยังถือว่าดี ร้ายแรงหน่อยก็ถูกตาทรมานหัว ต่อไปอย่าได้หวังว่าจะอยู่อย่างสงบสุข

บนโลกใบนี้ไม่มีใครใจแคบและแค้นฝังหุ่นเท่าตาอีกแล้ว

ด้วยเหตุนี้ เวลาสวี่ร่ายลำบากในภาพที่แล้ว จึงคิดแต่จะโทร.หาน้าชาย ไม่เคยมีความคิดจะโทร.หาตาเลยสักครั้ง ขนาดหลับฝันยังคิดออกเลยว่า ช่วงที่เธอมีสภาพแย่อย่างนั้น ตาจะพูดอะไรบ้าง

การที่ตาใจดีตอนงานเลี้ยงคราวก่อน บางทีอาจแกล้งทำเป็นสงสาร ก็ได้

มนุษย์เราก็คือเป็นอย่างนี้ ถึงจะยากลำบากแต่กลับไม่ยอมก้มหัวให้ใคร ง่าย ๆ เช่นเดียวกับพวกที่ยื่นขอกองทุนสวัสดิการสำหรับคนยากจน ก็สามารถเล่าเรื่องราวโชคร้ายที่ประสบได้อย่างไม่ติดขัด แต่กลับไม่ได้เป็นนักเรียนยากไร้จริงๆ

โชคที่ตลอดหลายเดือนนั้นได้รับเงินช่วยเหลือจากตระกูลลั่ว ทำให้สวี่ร่ายผ่านพ้นมาได้

แม้ลำบากบ้าง แต่ก็ดีกว่าเมื่อก่อน ดีกว่านักเรียนยากไร้ตัวจริงมากนัก สวี่ร่ายเป็นคนมองโลกในแง่ดี คนอื่นอาจมองว่าเป็นการแสวงหาความสุขท่ามกลางความทุกข์ยาก ทว่าเธอกลับพึงพอใจ และไม่เคยกล่าวโทษใคร

ทว่าความเสียบงันของเธอในสายตาของคังซู่เปลี่ยนแปลงเป็นความหมายอื่น

คังซู่เสียนรีบอธิบาย “เธออย่าเข้าใจผิด ไม่ใช่ว่าน้ำไม่เต็มใจจะให้เธออยู่ที่ฮ่องกง แต่ดูอย่างตอนนี้ พ่อเธอเกิดเรื่องที่แผ่นดินใหญ่ น้ำก็ไปช่วยเธอลำบาก”

เอมีพูดบ้าง “ใช่ค่ะ กลับกันถ้าเป็นนักแสดงฮ่องกง เราจัดการได้ง่ายมาก”

สวี่ร่ายรู้ว่าคังซู่เสียนร้อนตัว แม้หล่อนจะไม่พอใจที่เธออยู่ฮ่องกงนาน แต่หล่อนไม่มีทางพูดตรงๆ ยิ่งกว่านั้น หล่อนก็พูดไม่ผิด จ้าวอี้ทำงานอยู่ที่แผ่นดินใหญ่ ลำบากที่จะช่วยอย่างที่บอกจริงๆ

ถึงจะยากเย็น แต่คังซู่เสียนก็ยังเอ่ย “ถ้าเธอไม่ยากบอกตา น้ำจะไปต้อนน้ำซากับพวกคุณนายไฮโซทั้งหลาย แล้วลองคิดหาวิธีอื่น แต่อาจลำบากหน่อย”

“ขอบคุณค่ะน้ำ แต่ไม่ต้องยุ่งยากขนาดนั้นหรอกค่ะ”

สวี่รู่ยซาบซึ่งในความเมตตาของหล่อนอีกไซ ความจริงพอจัดการเรื่องรูปถ่ายเรียบร้อยแล้ว เรื่องนี้ก็ได้เกี่ยวข้องกับจู้วีนอวีนสักเท่าไรที่เหลือก็เป็นเรื่องของเธอคนเดียวแล้ว

คังซูเสียนชะงัก “เธอจะขอบคุณอะไรน้ำ จะให้น้ำมองเธอถูกเปิดโปงเรื่องนี้ออานาได้อย่างไร”

สวี่รู่ยเฒ่ปาก “ตอนนี้อยู่ถูกเก็บกวาดหมดแล้ว หล่อนจับจุดอ่อนอะไรไม่ได้อีก ยังจะเปิดเผยข่าวนี้ออานาได้อีกหรือคะ”

เอมียัม “เซอร์รี คุณเป็นคุณหนู ไม่รู้หรือว่าวงการนี้วุ่นวายแค่ไหน ไม่กี่วันก่อนมีนางเอกสองคนตบกันเพื่อแย่งบทธละครตัวหนึ่ง ตบกันจริงๆ นะคะ ขนาดหน้าเป็นรอยแดงยังมีคนหนึ่งเป็นฝ่าย ‘เสนอตัว’ ให้ผู้กำกับก่อนเลย...”

คังซูเสียนส่ายหน้า “เธอพูดเรื่องพวกนี้กับเซอร์รีทำไม ผังแผ่นดินใหญ่อาจไม่ละเทะขนาดนั้นก็ได้”

เอมียักไหล่ “ใครจะไปรู้ล่ะคะ บ๊องกันไว้หน่อยไม่เห็นจะเป็นอะไร และใช้คะ แต่คุณจู้พูดลัทธิคะ เซอร์รีก็ไม่จำเป็นต้องกังวลถึงเรื่องหุยมหิมพวกนี้อีก”

สวี่รู่ยยังไม่อยากไปขอร้องตา อีกอย่าง ทันทีที่เธอพูดก็จะเปิดเผยว่าเธอไปหาบิดาที่เมือง C และตอนนี้อยู่กับย่า

มีปัญหายะยะเยะ

ดูจากตอนคุยโทรศัพท์กันครั้งก่อน ตาไม่มีท่าทางเหมือนคนป่วยสักนิด แค่นี้ก็พอแล้ว ถ้าเขาเข้ามายุ่ง เธอจะต้องถูกควบคุมจนขยับตัวไม่ได้แน่ หากคุยกันมากเข้าเดี๋ยวก็ได้ทะเลาะกันใหญ่โตอีก

ให้เป็นแบบนี้ดีกว่า ทำติดต่อกันอย่างห่างๆ เหมือนชาติก่อนก็ดีอยู่แล้ว ไม่ใช่หรือ

กระทั่งเงินค่าขนมหนึ่งล้านั้น สวี่รู่ยก็คิดจะคืนให้ ทว่าถ้าทำเช่นนั้น ตาจะต้องโมโหมากแน่ แม้เธอจะอยากเห็นตาเดินเร่ๆ ด้วยความกรุ่นโกรธ แต่พอคิดถึงปฏิกิริยาของตาคินนั้นเลยพับเก็บความคิดนี้ไป

บางทีตาหลานอาจไม่โกรธกันข้ามวันข้ามคืนก็เป็นได้

แต่ถึงอย่างนั้นเธอกับตาก็ควรอยู่ห่างกันหน่อยน่าจะดีกว่า แค่อ่านไถ่สารทุกข์สุกดิบกันเป็นครั้งคราวยังพอจะหาข้อดีของกันและกันได้ เหมือนตอนงานเลี้ยงที่ทำให้เธอซาบซึ้งอยู่บ้าง

สวี่รู่ยไม่ได้เก็บเรื่องนี้มาใส่ใจ หลังกินอาหารเย็นที่บ้านตระกูลจู่เสร็จคนรับใช้ก็จัดเก็บสินค้าที่เธอซื้อทุกชิ้นจนเสร็จเรียบร้อย โดยบรรจุแน่นอัดไว้ในกล่องหลายใบ โชคดีที่เป็นที่นั่งโดยสารชั้นหนึ่ง ไม่งั้นน้ำหนักต้องเกินแน่

เมื่อกลับจากฮ่องกงมาถึงเมือง C สวี่รู่ยก็เริ่มส่งของขวัญคริสต์มาส หลายคนในบ้านรวมถึงเพื่อนบ้านล้วนได้รับกันถ้วนหน้า

แม่ได้สวี่รู่ยกับเซี่ยซือหย่าช่วยพูดคุยกับเพื่อนบ้านให้ ทว่าหลังจากย้ายชื่อเย็นไปโรงเรียน ต่อให้จี้จี้ฟางจะเล่นไฟกับเพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้ ๆ หลายครั้งหลายหน แต่หล่อนก็ยังไม่ชิน กลับชอบไปเดินออกกำลังกายที่ลานกว้างมากกว่า ดังนั้นหล่อนจึงทำงานอยู่แต่ในบ้าน หรือไม่ก็อ่านหนังสือสองสามเล่ม

สวี่รู่ยดูออกว่าย่าเปื้อน จึงเสนอความคิด “เมื่อก่อนย่าเคยพูดไม่ใช่หรือคะว่าสวนผลไม้ของอาตีมัก ๆ แคมบ่อน้ำก็มีเปิดเยอะ เอามาเช็ดกินสักตัวยังช่วยให้กระปรี้กระเปร่า...ทำไมย่าไม่ลองไปอยู่กับอาสักพักละคะ จะได้มีญาติ ๆ และคนรู้จักเป็นเพื่อนคุย”

จี้จี้ฟางรู้สึกว้าวตั้งแต่หลานสาวเรียนชั้นมัธยมปลาย นับวันก็ยังช่างคิดและช่างเอาใจ หล่อนคลี่คลายโดยไม่รู้ตัว

หล่อนแตะมือสวี่รู่ยเบา ๆ “ปกติพวกเราไม่ได้ไปมาหาสู่กันมากนัก จู่ ๆ จะให้ไปอยู่ด้วยคงไม่ดีเท่าไร หลานไม่ต้องห่วงย่า ย่าเดินเล่นแถว ๆ นี้ตอนไม่มีอะไรทำก็ดีเหมือนกัน สภาพแวดล้อมของที่นี่ดีมาก”

สวี่รู่ยทำหน้าที่ทะเล้น “หนูบอกว่าจะเลี้ยงสุนัขตัวใหญ่สักตัวไว้ไปเดินเล่นเป็นเพื่อนย่า ย่าก็กลัว ข้างนอกมีคนจ้องสุนัขจ้องแมวตั้งเยอะ กลัวว่าย่าจะไม่กล้าออกไปบ่อย ๆ นะสิคะ”

จี้จี้ฟางหัวเราะคล้ายกับคำพูดหลานเหงาใจดำ

จู่ๆ สวีรุษย์ก็นึกถึงเรื่องเมื่อชาติก่อน หลังยาทำงานหนักเพราะเธอจนล้มป่วย สุขภาพร่างกายก็แย่งกว่าเดิมมาก คุณภาพชีวิตยิ่งพูดได้ไม่เต็มปากว่าดี ทำให้เธอละอายนใจมาโดยตลอด พอกลับมาเกิดใหม่อีกครั้ง สวีรุษย์ยอมอยากให้จี้จี้ฟางใช้ชีวิตอย่างอิสระและมีความสุข

“เอาละ ยาไม่ต้องเกรงใจหรอกค่ะ ครั้งก่อนตอนที่เสียวหม่าพาย่ากลับบ้านเกิด พวกเขาไม่ต้องมารับยาหรอกค่ะ”

“ไม่ใช่ คนบ้านนอกอย่างพวกเราอัยยาคัยยดีจะตาย”

“จี้จี้ก็ดีแล้วนี่คะ คราวนี้ยาเอาของขวัญไปให้มากหน่อย ถือเป็นการไปเยี่ยมญาติๆ และฉวยโอกาสพักผ่อนด้วยสักหลายวัน พอเบื่อแล้วหนูค่อยไปรับยากลับมา ไม่ได้ไกลเลย สะดวกออกค่ะ”

“ไกลก็ไม่ไกลหรอก”

จี้จี้ฟางสองจิตสองใจ ถึงปากจะพูดว่าเป็นชนบท แต่ความจริงแล้วเป็นบ้านเกิดที่อยู่นอกเมือง ไม่ไกลมากอย่างที่พูด

อีกอย่าง ตอนปู่ของสวีรุษย์ยังมีชีวิตอยู่ หลังพวกเขาเกษียณอายุแล้วก็เคยอาศัยอยู่ที่บ้านเกิด ที่นั่นยังมีบ้าน และรอบข้างก็เป็นคนคุ้นเคยกันดี ไปมาหาสู่กันอย่างสบายใจยิ่งกว่าที่หอพักครู

สวีรุษย์รู้ว่าย่าลังเลไม่กล้าตัดสินใจมาตลอด ไม่ใช่ว่าย่าไม่อยากจะไปสักหน่อย แม้หมู่บ้านแห่งนี้จะดีเลิศ แต่หญิงชราคนอื่นๆ ก็เชื่อว่าจะมีเรื่องคุยกับย่า

ที่แห่งนี้คือเมือง C หนึ่งในกลุ่มบ้านพักอาศัยที่ดีที่สุดและเก่าแก่ที่สุด กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ คนที่อยู่ที่นี่ล้วนเป็นครอบครัวเศรษฐีเก่าทั้งนั้น

สวีรุษย์ตัดสินใจ “จี้จี้เอาอย่างนี้ เดี่ยวหนูจัดการเอง หนูจะโทรหาอา บอกว่าจะส่งยาไปที่นั่น พอตกเย็นยาก็จะได้กินอาหารที่บ้านสวนแล้ว!”

หวังว่าจะกลับจากฮ่องกงก็เป็นวันที่ต้องไปโรงเรียนแล้ว เรื่องเหล่านี้คงทำได้แค่รอหลังเลิกเรียน

วันจันทร์เป็นวันคริสต์มาส บรรยายกาศภายในห้องเรียนยังคงครึกครื้นไม่เปลี่ยน ธิบับันและโปรเตอร์คริสต์มาสที่นำมาประดับตกแต่งยังไม่ทัน

แกะทิ้ง สวีร่ายได้รับการคริสต์มาสเป็นกอง และเธอให้ของขวัญคริสต์มาสคืนไปมากมาย

ใช่แล้วละ สินค้าปลอดภาษีบนเครื่องบินจำนวนไม่น้อยถูกนำมาใช้เพื่อการค้า คนที่มีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน แม้กระทั่งบิดามารดาของอีกฝ่าย เธอก็มอบของขวัญให้ด้วย โชคดีที่ตอนนี้อุปกรณ์การกิจแล้ว อัตราความถี่ในการส่งมอบของขวัญจึงเพิ่มมากกว่าเดิมนิดหน่อย

สวีร่ายเริ่มโลภมาก “เมื่อไหร่ถึงจะมอบของขวัญให้คนแปลกหน้าได้ ถ้าจะให้ดีต้องไม่จำกัดจำนวนครั้ง ไม่ติดคุลตาวาน์ ฉันจะเปิดเวบบ์จบบางวัลต้องได้เป็นบัญชีทางการแน่ ต่อไปบัญชีผู้ใช้จ่ายจะใช้จ่ายได้เป็นแสนเชียวนะ แคมโปรโมตได้ด้วย”

ระบบ 1212 ตอบโต้ “ได้คืบจะเอาศอก”

สวีร่ายยกคิ้ว ต่อให้กลืนช้างทั้งตัวลงไปไม่ได้ เธอก็สามารถเป็นมดงานที่ค่อยๆ ใช้เงินเหล่านี้จนเกลี้ยง

ระบบ 1212 “แท้จริงก็เอาลี”

สวีร่ายแอบหัวเราะอย่างชั่วร้าย “เฮ้ เตรียมรับมือให้ดีเถอะ!”

เธอพูดติดตลกกับระบบในหัวได้ไม่กี่คำก็มีเสียงเอะอะโวยวายของเพื่อนร่วมชั้นดังชัดเจน

“ร่ายที่รัก วันคริสต์มาสเธอไม่ได้ไปงานเลี้ยงอะไรนะที่ห้องงงหรือสนุกหรือเปล่า จัดที่โรงแรมไหน”

“ใช่ วันคริสต์มาสฉันก็ไปฮองกงมาเหมือนกัน ฉันเห็นงานวิ่งการกุศลโดยซานตาคลอสหนึ่งพันคน ด้วยนะ น่าสนใจมาก!”

“ใช่ๆ รีบเล่าให้พวกเราฟังเร็วเข้า บอสหลูเป็นพวกผลาญเงินเก่งที่สุดไม่ใช่หรือ”

ที่แหม่ตอนนี้เป็นช่วงพักระหว่างคาบเรียน ทุกคนจับกลุ่มคุยกันว่าไปเที่ยวที่ไหนมาบ้างในช่วงเทศกาลคริสต์มาส พวกเขาคุยกันอย่างออกรส ย่อมไม่ปล่อยให้สวีร่ายผู้มักเป็นประเด็นรอดตัวไปได้อย่างแน่นอน

มีเพื่อนร่วมชั้นโห่ร้อง “บอสหลูมีหรือจะผลาญเงินเก่งเท่าคุณหนูจู่ พวกเธอเห็นเวบบ์หรือยัง เมื่อเย็นวานมีประเด็นร้อนรายงานว่าสวีร่ายเมาซื้อ

สินค้าปลอดภาษีบนเครื่องบินทุกรายการจนเกลี้ยง!”

“ไม่หรมกั้มั้ง ฉันเคยเห็นแค่ตากล้องบนเครื่องบินเล่นนั้น มีสินค้าไม่กี่ชิ้นน้อๆ!”

“เป็นเรื่องจริง น่าเสียดายที่ตอนนี้โพสตันันปลิวไปแล้ว หาไม่เจออีกเลย แต่ฉันได้อ่านคอมเมนต์อยู่นะ บังเอิญว่ามีผู้โดยสารของเที่ยวบินนั้นบอกว่าจะซื้ออะไร แอร์โฮสเตสก็แจ้งว่าหมดแล้ว จนเกือบฟ้องร้องสายการบินแล้ว”

พลันนั่นเอง ทุกสายตาก็พุ่งตรงไปยังสวีรุธ

สวีรุธเอ่ยอย่างช่วยไม่ได้ “ไม่ได้เยอะขนาดนั้นสักหน่อย ฉันแค่ซื้อเพิ่มนิดๆ หน่อยๆเอง ก็เอามาให้เป็นของขวัญคริสต์มาสไม่ใช่เหรอ ของที่พวกเธอได้รับเป็นของที่ฉันซื้อบนเครื่องบินทั้งนั้น เพราะสะดวกสบายฉันเลยซื้อบนเครื่องบิน”

เกิดเสียงฮือฮาในหมู่เพื่อนร่วมชั้น โชคดีที่ฐานะทางบ้านของทุกคนไม่ขัดสน ประเด็นสำคัญจึงถูกเบี่ยงเบนอย่างรวดเร็ว “เธอนี่จริงๆเลย ย่องงคือสวรรค์ของการช้อปปิ้ง เธอไม่ช้อปปิ้งที่ย่องงง แต่กลับช้อปปิ้งบนเครื่องบิน ความสนุกลดลงไปตั้งเท่าไร!”

ขณะนั้นเองเชี่ยซือหย่าก็ไพล่เข้ามาในห้องเรียน

หล่อนได้ยินคำพูดไม่กี่ประโยคนั้นจึงดึงคนที่รุ่มล่อมโต๊ะเรียนของหล่อนออก ก่อนบอกรายละเอียดอย่างลึบอารมณ์ “เห็นกันอยู่ว่าสวีรุธไปงานเลี้ยงอีกอย่าง ยายนี่เคยอยู่ย่องงงจะยังช้อปปิ้งไม่หนำใจได้ยังไง หลบไปๆจะเข้าเรียนแล้ว”

ทุกคนแยกย้ายกันไปคนละทิศละทาง สวีรุธดูอากว่าเพื่อนสนิทอารมณ์ไม่ดี จึงดึงมืออีกฝ่ายมาถาม “เป็นอะไรที่รัก ใครทำให้เธออารมณ์เสีย”

เชี่ยซือหย่าทำคางสีหน้าอมทุกข์ “เมื่อกี้พ่อฉันมาคุยกับครูที่โรงเรียน เรื่องที่จะให้ฉันไปเรียนต่อต่างประเทศ”

“ยังไม่ทันจบเทอมหนึ่งของมัธยมปลายปีหนึ่งเลย ทำไมจะไปต่างประเทศซะแล้วละ”

สวีรุธพูดจบก็ขึ้นได้ว่าเพื่อนรักจะต้องไปต่างประเทศช่วงนี้จริง ๆ

ช่วงเวลานี้ของภพก่อนหน้าจะเป็นช่วงเวลาสุดแสนเลวร้ายสำหรับ สวีรุษ เชียซือหย่าช่วยเธอไว้หลายครั้ง ขณะเดียวกันทางบ้านก็จัดการให้หล่อนไปต่างประเทศ เพราะเหมือนจะเหลืออดเหลือทนกับผลการเรียน และความประพฤติของหล่อนจึงหาโรงเรียนมัธยมที่เป็นโรงเรียนประจำ แล้วส่งหล่อนไปที่นั่น

แรกเริ่มคุณแม่เซียตามไปอยู่เป็นเพื่อน แต่ไม่ได้ผล ต่อมาเซียซือหย่าทำได้เพียงเรียนต่อในมหาวิทยาลัยที่ไม่ดีนัก

สวีรุษทำใจไม่ค่อยได้ ทว่าดูจากสถานการณ์ของเพื่อนสนิทแล้ว ได้ไปต่างประเทศเร็วหน่อยก็ดี ไม่งั้นแม้แต่ภาษาก็จะเรียนตามไม่ทัน

เซียซือหย่ายิ่งทำใจไม่ได้มากกว่า ถึงต่างประเทศจะอยู่ห่างไกล แต่แม่ตามไปอยู่ด้วยนี่มันคนละเรื่องกันเลยนะ

“เฮ้อ ฉันว่าคงทำอะไรไม่ได้แล้วละ!”

เซียซือหย่าถอนหายใจยาวอีกหลายครั้งก่อนสวมกอดสวีรุษพลางร้องไห้กระซิกๆ “ไม่รู้ละ ช่วงนี้เธอต้องอยู่กับฉันให้มากๆ นะ ไม่นานว่าหลังปีใหม่ฉันอาจต้องจากเธอไปแล้วก็ได้”

สวีรุษปลอบโยนและให้กำลังใจหล่อนพักใหญ่ ทว่าวันนี้เธอมีธุระหลังเลิกเรียนจึงทำได้เพียงจัดงานเลี้ยงกันวันพรุ่งนี้แทน

ถึงอย่างนั้นก่อนโรงเรียนเลิกก็ยังมีคนมาขอพบสวีรุษ เป็นตัวแทนด้านสันตนาการของโรงเรียนซือเซียเซีย

หล่อนจับตัวสวีรุษไว้ไม่ยอมปล่อย ท่าทางเสแสร้งเกินจริง “เธอต้องตอบรับนะ รุ่ยรุ่ย เธอจะอาศัยเกียรติของดาวห้องกับดาวโรงเรียนโดยไม่ทำอะไรเลยไม่ได้! จะไม่ทำความดีความชอบให้ห้องเลยเธอ!”

สวีรุษถึงกับงุนงงเมื่อถูกกล่าวหาผิดๆ “เธอจะให้ฉันไปเปิดป้อมที่ไหนหรือ”

เซียเซียโอตครวญ “ทำไมฉันต้องทำแบบนี้ล่ะเธอ ก่อนหน้านั้นเคยขอร้องให้เธอแสดงละครพูดในงานปีใหม่ แต่เธอไม่ยอม ตอนหลังหวงเหียนหนีจากห้องข้างๆ ไปแทน แต่ปรากฏว่าสองวันที่แล้วยายนั่นเกิดไส้ติ่งอักเสบ ต้องเข้าผ่าตัดที่โรงพยาบาล บพจูเลียตเลยขาดคนอีกแล้ว!”

เชียวเชียวพูดรัวไม่พักหายใจราวกับกลัวว่าสวี่รู่จะปฏิเสธอีกครั้ง “เธอห้ามปฏิเสธ ถ้าเธอปฏิเสธก็ไม่มีใครแล้ว ฉันจะไปหาคนที่ทั้งเก่งภาษาอังกฤษและหน้าตาดีจากที่ไหนมาแทนได้อีกล่ะ”

สวี่รู่หัวเราะ “หอประชุมของโรงเรียนออกจะใหญ่ปานนั้น จะเห็นได้ยิ่งกว่าคนบนเวทีหน้าตาดีหรือไม่ดี อย่างมาหลอกฉันหน่อยเลย”

เชียวเชียวพูดประเด็นสำคัญ “ปัญหาคือต้องเก่งภาษาอังกฤษ ต้องได้มาตรฐาน ภาษาอังกฤษเยี่ยมยอด สำเนียงชัดเป๊ะ เอลละ พอเถอะรีบออกมาเร็วเข้าว่าเธอตกลง ยายคุณหนู!”

สวี่รู่ยอมแพ้ “รู้แล้วนา ฉันจะซ้อมกับอัดเสียงเมื่อไหร่ค่อยบอกฉันอีกทีก็แล้วกัน”

“งั้นตกลงตามนี้นะ!”

เชียวเชียวกอดเธอพร้อมกับหอมแก้มหนึ่งพอดแล้ววิ่งหนีไปอย่างมีความสุข

อันที่จริงสวี่รู่ชอบเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนและของห้องอยู่เสมอ หากโรงเรียนมีการประเมิณักกิจกรรม ต้องมีเธอเป็นหนึ่งในนั้นแน่นอน แต่ก่อนหน้านี้สวี่รู่ปฏิเสธไปเพราะเธอหลงใหลได้ปลื้มกับการใช้ชีวิตใต้ชายคาเดียวกับซูเปอร์สตาร์

ทว่าช่วงนี้ชีวิตการเป็นนักแสดงของท้าวชีวเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด มี่งานในวงการต่างๆ หลังไหลเข้ามามากขึ้น ด้วยกลัวว่าจะรบกวนย่าหล่อน ท้าวชีวจึงย้ายออกจากหมู่บ้านไป

แม้สวี่รู่ไม่อยากให้ย้ายออกก็ตาม ขณะเดียวกันก็ยินดีกับหล่อนจริงๆ ตอนนี้เธอจึงมีเวลาเหลือเฟือและเต็มใจที่จะเข้าร่วมงานเลี้ยงปีใหม่ของโรงเรียน

วันนี้หลังเลิกเรียน สวี่รู่เดินทางไปบ้านเกิดกับย่า และได้ฟังย่าเล่าเรื่องราวมากมายในอดีตตอนอยู่บนรถ

“ยากับปู่ของหลานเติบโตที่หมู่บ้านชิงเฉียน ตอนนั้นเราใช้ชีวิตลำบากมาก เงินหนึ่งเฟินยังต้องแบ่งใช้เป็นสองส่วน มีอยู่สองสามปีที่กระทั่งผลไม้

ป้าบนภูเขาก็ถูกเก็บจนเกลี้ยง ทางบ้านปู่ของหลานมีฐานะดีกว่านิดหน่อย เขาแอบขโมยข้าวสารจากที่บ้านมาให้ย่ากิน กลับไปแล้วถูกตักไม่ร้องสักคำ”

สวี่รู่ยอดแปลกใจไม่ได้ “ที่แท้ย่ากับปู่ก็เป็นหมยเขี้ยวม้าไฟ¹”

จี้จวีฟางเดินอวยอยู่ข้าง หวาก็คิดถึงเหลือเกิน “หลานไม่เคยเจอปู่ เขาเป็นคนดีมาก คิดถึงคนอื่นก่อนตัวเองทุกเรื่อง พวกเราออกจากบ้านเกิด ไปเรียนในเมืองด้วยกัน แล้วยังได้เป็นครูเหมือนกัน...ไม่ทันรู้สึกตัว เกินกว่าครึ่งของชีวิตก็ผ่านไปเสียแล้ว”

หลังฟังเรื่องนี้จบ สวี่รู่ยก็อดยักคิ้วหลิวตาไม่ได้ “ความรู้สึกของคนที่ได้เติบโตมาด้วยกันช่างแตกต่างออกไปจริง ๆ”

จี้จวีฟางเองก็คิดเช่นนั้น หล่อนทอดถอนใจเสียงแผ่วเบา “บางครั้ง ย่าก็คิดว่าชีวิตนี้ได้พบเจอปู่ของหลาน เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว”

สวี่รู่ยหักห้ามรอยยิ้มไว้ไม่ได้เมื่อได้ยินยาที่มักไม่ค่อยเปิดเผยความรู้สึกพูดอย่างนี้

เทียบกับตายายแล้ว การได้รักและใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันเหมือนอย่าง ปู่ย่านั้นช่างดีจริง ๆ

บางทีการเป็นหมยเขี้ยวม้าไฟอาจมีส่วนด้วยละมัง

¹ หมายถึง หวานใจวัยเยาว์ หรือคู่รักที่พัฒนาความสัมพันธ์จากการเป็นเพื่อนกัน ตั้งแต่เด็ก